

# De föll ner och hyllade Honom

Evangelisten berättar att de vise männen, videntes stellam – när de såg stjärnan – fylldes av stor glädje. De gläds, min son, de fylls av en sådan stor lycka, för att de har gjort vad de skulle; och de gläds för att de är säkra på att de kommer att nå fram till den Konung som aldrig överger dem som letar efter honom. (Smedjan, nr. 239)

2022-09-01

*Videntes autem stellam gavisi sunt gaudio magno valde* (Matt 2:10), säger den latinska texten med en anmärkningsvärd upprepning: När de återsåg stjärnan gladdes de med en stor glädje. Varför denna glädje? Därför att de, som aldrig hade tvivlat, av Herren får ta emot beviset på att stjärnan aldrig hade försvunnit: de upphörde att betrakta den med sina sinnen, men de hade hela tiden bevarat den i sina själar. Sådan är den kristnes kallelse: om man inte förlorar tron, om man behåller hoppet om att Jesus Kristus kommer att vara med oss *till tidens slut* (Matt 28:20), dyker stjärnan upp igen. Och när man åter erfar att den egna kallelsen är verklig, föds en större glädje, som i oss ökar tron, hoppet och kärleken.

*De gick in i huset, och där fann de barnet och Maria, hans mor, och föll ner och hyllade honom* (Matt 2:11). Även vi faller ner inför Jesus, inför

denne Gud som gömmer sig i sin mänskliga natur. Vi upprepar för honom att vi inte vill vända ryggen åt hans gudomliga kall, att vi aldrig kommer att avlägsna oss från honom, att vi skall lyfta undan allting ur vår väg som skulle kunna vara hinder för troheten, att vi uppriktigt vill vara följsamma gentemot hans ingivelser. Du, i din själ, och även jag – för jag ber i mitt inre, med djupa tysta rop – berättar för barnet att vi innerligt gärna vill vara goda tjänare, som dem i liknelsen, så att även vi kan få höra: *Bra, du är en god och trogen tjänare* (Matt 25:23). (När Kristus går förbi, nr 35)

---